

ת"פ 33594/04/17 - מדינת ישראל נגד שרון בן דוד דזאנשוילי

בית משפט השלום בבאר שבע

04 יוני 2018

ת"פ 33594-04-17 מדינת ישראל נ' דזאנשוילי
תיק חיצוני: 119610/2017

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ מתמחה רעות שמחון
נגד	שרון בן דוד דזאנשוילי ע"י ב"כ עו"ד אורי דייגי
הנאשם	

פסק דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 379 ביחד עם סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בהן הודה הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, החלה הפרשה, בגינה נותן הנאשם את הדין, במפגש שארע בין שני חבריו של הנאשם, האחד - בגיר והשני - קטין, בפארק בעיר באר-שבע, במסגרתו התקיימו חילופי דברים בין שני החברים הללו לבין אדם אחר שהיה בפארק (להלן: "האחר"), ואשר פרטיו אינם ידועים. חילופי הדברים הסתיימו בכך, שאחד מחבריו של הנאשם ביקש מהאחר להמתין במקום ובתגובה השיב לו האחר: "אני גבר ואני מחכה לך פה". בסמוך לכך, הזעיק האחר למקום כמה מחבריו ושני חבריו של הנאשם, נמלטו מהמקום לבנין סמוך והסתתרו בחדר המדרגות. אז, הזעיקו שני חבריו של הנאשם מספר חברים נוספים, ביניהם הנאשם, אשר החליטו יחדיו לתקוף את אותו אחר.

במסגרת אותה החלטה, נסעו החברים לישיבה בעיר באר-שבע, שם אספו אדם נוסף, אשר הגיע למקום עם מספר מקלות, אותם חילק למעורבים, ביניהם - אלה שמסר לנאשם. בני החבורה הגיעו למקום, פגשו באותו אחר, או אז תקף אותו הנאשם, באמצעות האלה, במכה בראשו; שני האחרים מבני החבורה הכו אותו וכאשר נפל לארץ - בעט בו הנאשם וכן בעט בו אדם נוסף מבני החבורה. אותו אחר קם ונמלט מהמקום. בני החבורה ניסו לרדוף אחריו אך לאחר מכן חדלו מכך, חזרו לישיבה, החזירו למקום את המקלות והאלה.

יצוין, כתב האישום כלל פרטים עובדתיים נוספים, ביניהם - רקע אידיאולוגי, כביכול לתקיפה. ההגנה כפרה בפרטים עובדתיים אלה ובמסגרת ההסדר, הסתפקה המאשימה בהודעת הנאשם בעובדות ובעבירה, כפי שפורטו לעיל, כך

עמוד 1

שלעת הזו, אין לפני בית המשפט עוד נתון זה והבסיס לעבירה, כפי שניתן להתייחס אליו כעת, הינו התגרות הדדית ואלימות מילולית בין צעירים בפארק ציבורי בלבד.

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו הסתפקה המאשימה, כאמור, בהודאת הנאשם כפי שפורט לעיל וסוכם, כי הנאשם יופנה לחקירת שירות המבחן למבוגרים.

עוד הוסכם בין הצדדים, במסגרת ההסדר, כי במסגרת חקירת שירות המבחן, תיבחן גם שאלת הרשעת הנאשם בדיון.

פרט לכך, לא הגיעו הצדדים להסכמות ענשיות והתביעה אף ציינה, כי עמדתה להרשעת הנאשם.

ראיות לעונש

התביעה לא הגישה ראיות לעונש בענינו של הנאשם.

ההגנה הגישה, לענין העונש, מכתב המלצה ממנהלת בית הספר התיכון, בו למד הנאשם (נ/1), המתאר את תפקודו הטוב של הנאשם, בעיקר בתחום החברתי; היותו מוביל ומשפיע על אחרים באופן חיובי; המאמצים שהשקיע לטובת גיוס לצה"ל ואף תעודות הוקרה, להן זכה בשל פעילותו החברתית.

לדברי מנהלת בית הספר במכתב, קיבל הנאשם אחריות מלאה על מעשיו וכיום משמש כדוגמה לאחרים.

עוד הוגש, מטעם ההגנה, תלוש שכר (נ/2), המלמד על השתלבותו התעסוקתית של הנאשם, כעובד במסעדה בעיר באר-שבע, החל מתחילת שנת 2018.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 20, רווק, כיום עובד במסעדה.

עד למעצרו, שירת כחייל בשרות קרבי בחטיבת גולני.

לחובת הנאשם אין הסתבכויות קודמות.

הנאשם השתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן, ובהמשך בקבוצה טיפולית פרטנית, שם הגיע לחלק מהמפגשים, לאור עבודתו.

בסיומו של התסקיר, בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית, להימנע מהרשעת הנאשם בדין, תוך העמדתו במבחן למשך שנה והשתתף צו שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 150 שעות.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טענותיה לעונש בכתב (ת/1) והשלימה הטיעונים על-פה. התביעה מדגישה את התכנון שקדם לעבירה; את העובדה, כי התקיפה ארעה במקום ציבורי וכן את חלקו הפעיל של הנאשם דן באירוע.

התביעה עותרת להותיר הרשעת הנאשם על כנה ולהשית עליו, עונש מאסר בפועל, אשר, אם ימצא הנאשם מתאים, תישקל בחיוב המרתו לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ההגנה עותרת, כי בית המשפט יאמץ המלצת שירות המבחן.

ההגנה מבקשת ללמוד גזירה שווה מפסקי הדין שנתנו בעניינם של מעורבים נוספים בפרשה.

לטענת ההגנה, הופסק שירותו הצבאי של הנאשם בשל הסתבכותו ונמנע ממנו מלהמשיך ולשרת כלוחם.

ההגנה הדגישה, כי מעשיו של הנאשם, ביחד עם האחרים, אירעו כתגובה לאיום בתקיפה.

ההגנה הציעה, כי בנוסף לרכיבי הענישה שבהמלצת שירות המבחן, יתרום הנאשם סכום כסף למטרות ראויות. לשם כך, הפקיד הנאשם, מיוזמתו, סך בן 5,000 ₪ בקופת בית המשפט.

עוד מסרה ההגנה, כי הנאשם נכון אף לרצות עבודות של"צ בהיקף גבוה יותר מזה שהומלץ.

בדברו האחרון, סיפר הנאשם, על מאמציו לתפקד באופן חיובי, על יציאתו לעבודה כבר מגיל 14 והתגייסותו לצה"ל. הנאשם הביע צער על האירוע והצהיר, כי מעונין להמשיך ולשתף פעולה עם שירות המבחן.

דין והכרעה

לעבירות שעבר הנאשם מספר מאפייני חומרה.

המדובר בעבירות אלימות, שנעברו בחבורה, לאחר תכנון מראש ותוך הצטיידות בנשק קר.

עם זאת, במקרה דנן, אין טענה על חבלות שנגרמו לנפגע העבירה, אשר פרטיו אינם ידועים.

בגזר הדין ת.פ. 24509-09-13 **מדינת ישראל נ' אבוהני** (פורסם במאגרים - 2015), נגזר דינו של אחר שפצע אחר בראשו בעזרת נשק קר וגרם לו לחבלה שהצריכה טיפול בבית חולים - תפירת חתך בקרקפת - לעונש במסגרת מתחם ענישה שנקבע בין 6 ועד 18 חדשי מאסר בפועל (להלן: "**פרשת אבוהני**").

בערעור שהוגש על אותו גזר דין, קבע בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, כי מתחם הענישה משקף איזון ראוי (ראו עפ"ג 38201-08-15). גם בקשת רשות ערעור, שהוגשה לבית המשפט העליון, בענינו של אותו נאשם - נדחתה, תוך שבית המשפט העליון מצא לציין, כי העונש שנגזר על הנאשם שם - בדין נגזר.

מתחם ענישה דומה (אם כי ברף עליון גבוה יותר), נקבע גם בגזר הדין ת.פ. 4467-07-13 **מדינת ישראל נ' בוחבוט** (פורסם במאגרים - 2017), במקרה בו הוכה אדם בראשו, תוך שהמכה אוחז בפטיש. גם באותו מקרה, נגרמו חבלות, ואף חבלות קשות לנפגע העבירה. גם ערעור על גזר דין זה נדחה, למעט התערבות ברכיב הקנס (ראו עפ"ג 29393-11-17).

במקרה דנן, כאמור, אין עדות על תוצאות כלשהן או על חבלות.

בנוסף, הועמד הנאשם לדין, במקרה זה, בגין עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות ולא פציעה, כמו בשני המקרים שלעיל.

עם זאת, במקרה דנן - המדובר בתקיפה בחבורה ואילו בשני המקרים דלעיל - המדובר בתקיפה על ידי יחידים.

בית המשפט מוצא, כי מתחם הענישה, כפי שנקבע בפרשת **אבוהני** לעיל, יהווה נקודת המוצא לקביעת מתחם הענישה, גם במקרה דנן, שכן מהות האירועים דומים, תקיפת אחר באמצעות נשק קר.

אך לנוכח שקלול מכלול הנסיבות במקרה דנן, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר - כך שינוע בין 4 עד 14 חדשי מאסר בפועל.

במקרה דנן, מוצא בית המשפט, מתוקף סמכותו בהתאם להוראות סעיף 40ד' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 - כי

מוצדקת חריגה ממתחם הענישה, משיקולי שיקום.

בהתאם לעובדות המפורטות בכתב האישום, דווקא מעורב אחר, קטין, הוא שיזם את האירוע, והנאשם דנן הגיע למקום כחלק מהחבורה.

המדובר בנאשם- עבר הליך הערכה במסגרת שירות המבחן למבוגרים וקיימת לגביו פרוגנוזה שיקומית - טיפולית.

הנאשם סיים לימודיו התיכוניים במאמץ רב, תוך שגבר על נתוני פתיחה לא קלים והתקדם להיות דמות מובילה, המשמשת כדוגמה לאחרים. לאחר מכן, אף השתלב בשירות צבאי משמעותי, ביחידה קרבית. כשלא התאפשר לו להמשיך בשירות - בעל כרחו - לא הלך בטל והשתלב מיד בעבודה. כל הנתונים מצביעים, על מי שקיים סיכוי גבוה, כי ישמש כאזרח עמלני, תורם לחברה ושומר חוק.

לכל אלה יש להוסיף, את ההשמטה המשמעותית מכתב האישום, כאשר בתחילה עמד הנאשם בסיכון של הרשעה בעבירות בנסיבות חמורות בהרבה, ובשל כך גם שהה במעצר, לתקופה בלתי מבוטלת, בתנאים קשים ביותר. כך שהנאשם זכה לתגובה חברתית הולמת ומידית למעשיו, אף מעבר לרגיל.

עקרון השוויון

נתון נוסף אותו רואה בית המשפט ליקח בחשבון, הנו העובדה, כי ענינם של שני מעורבים נוספים בפרשה -הסתיים בפסק דין ללא הרשעה.

אמנם, אחד המעורבים הנוספים, נשפט בבית המשפט לנוער, והמדובר בערכאה שהאיזון בין האינטרס הציבורי לבין שיקולי השיקום בה הוא שונה.

עם זאת, הפרש הגיל בין הנאשם דנן לבין אותו מעורב הוא קטן יחסית. בתחומי גיל אלה, לא תמיד הגיל הביולוגי משקף את ההתפתחות השכלית והנפשית וכעולה מהעובדות המפורטות בכתב האישום, דווקא אותו מעורב נוסף, שהיה הקטין בזמן העבירה, הוא שהיה בין יוזמי האירוע.

לאחר מכן, הסתיים ענינו של עוד מעורב - שהוא בגיר, בגיל קרוב לנאשם, שוב בפסק דין ללא הרשעה. ראו ת.פ. 34535-04-17 **מדינת ישראל נ' מצרי ואח'** (גזר הדין כנגד הנאשם 2, ניתן ביום 01/02/18). המאשימה לא ערערה על פסק הדין שם. אמנם, לאותו מעורב לא יוחסה תקיפה ישירה של האחר באמצעות נשק קר, אלא אחריות מכח דיני השותפות בפלילים. עם זאת, לאותו מעורב היו הסתבכויות קודמות עם החוק, נסיבה שאיננה קיימת במקרה דנן. בגין כך, אף הופעלה התחייבות להימנע מעבירה, שהושתה עליו, בהליך קודם. כך שבהסתכלות כללית ניתן לומר, כי אין שוני

כזה בין הנאשם לבין אותו מעורב נוסף, המצדיק נקיטה בדרך שונה לחלוטין ואם קיים שוני מסוים, לנוכח מידת המעורבות באירוע - יבוא לידי ביטוי בהיקף צו השל"צ, שינתן במקרה דנן (במקרה של המעורב הנוסף ניתן צו בהיקף 300 שעות).

הדעת אינה נותנת, כי שני מעורבים אחרים, שאחד מהם - יזם את התקרית, יסיימו את דינם ללא הרשעה בדין ודווקא הנאשם דנן, שהצטרף לאירוע בשלב מאוחר יותר - תירשם לחובתו הרשעה, אשר יהיה בה כדי לפגוע בעתידו.

נתון נוסף אותו יש ליקח בחשבון, הוא, כי פרטי אותו אחר, שהותקף על ידי החבורה - אינם ידועים, כך שספק אם היה בידי המאשימה להביא לכך, שהנאשם יתן את הדין על מעשיו, אלמלא ההודאות שמסרו הוא ומעורבים נוספים בפרשה. בגין כך, ניתן לומר, כי הודאת הנאשם באשמה, במקרה דנן, יש בה פן מוגבר של נטילת אחריות על מעשיו.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים; עיין בראיות לעונש; עיין בתסקיר שירות המבחן למבוגרים; שמע דברו האחרון של הנאשם - מוצא לקבל המלצתו הטיפולית - שיקומית של שירות המבחן, תוך שינוי במספר שעות השל"צ - שישקף החומרה הנלווית לעבירה שעבר הנאשם.

עוד רואה בית המשפט להאריך תקופת המבחן שתוטל על הנאשם, מעבר למה שהומלץ על ידי שירות המבחן. יידע הנאשם - כי אם יסתבך בעבירות נוספות או יפר תנאי המבחן - ניתן יהיה לגזור הדין מחדש גם בפרשה זו, על כל המשתמע מכך גם בנוגע לשאלת ההרשעה.

לענין זה, כבר נקבע בבית המשפט העליון, כי אינטרס שיקומו של העברין, אינו בהכרח מנוגד לאינטרס הציבורי, ופעמים שאינטרסים אלו מתלכדים. כך דברי כב' השופטת ט' שטרסברג-כהן בפסק הדין ע.פ. 9090/00 **שניידרמן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים - 2001). באותו מקרה, הורה בית המשפט העליון על ביטול הרשעתו של מערער, שהורשע, בבית המשפט המחוזי, בשורה של מקרים בהם תכנן, ביחד עם אחר, לשדוד עסקים בעיר העתיקה בבאר-שבע ולשם כך הצטייד ברימון, סכינים, אלה וכובע גרב. באותו מקרה, התייחס בית המשפט העליון למשקלם של שיקולי השיקום אל מול האינטרס הציבורי. ראו סעיף 8 לפסק הדין:

ההתלבטות במקרה זה אינה קלה. מצד אחד, עומד לפנינו המערער שביצע עבירה חמורה וראוי כי יורשע בגינה על מנת להעביר מסר ראוי למערער עצמו ולחברה, לפיו אין להקל עם מי שעובר עבירה כה חמורה. מצד שני, אין ספק כי השארת ההרשעה על כנה במקרה זה תשמש מכשול בהמשך דרך חייו של המערער ותפריע לו הן בגיוסו לצה"ל והן בחייו האזרחיים בעתיד. עומד לפנינו אדם צעיר, שנכשל באופן חד-פעמי והוא מבקש לאפשר לו לשקם את חייו בלא שההרשעה תעמוד לו לרועץ. האינטרס של המערער בשיקומו אינה רק אינטרס של העברין ואינו רק פועל יוצא מנתינת הדעת על נסיבותיו האישיות לטובתו הוא, אלא זהו אינטרס ציבורי ממדרגה ראשונה. עניינו של אינטרס זה הוא, לתת סיכוי למי שנכשל בעבירה בנסיבות כבענייננו לחזור לחיק החברה ולהשתלב בה כאדם נורמטיבי. הסטיגמה הדבקה

בהרשעה, עלולה לפגוע בכך.

קבלת המלצת שירות המבחן תגדיל הסיכוי לשיקומו ותרומה לחברה בכללותה.

לפיכך, מתוקף סמכותו של בית המשפט בהתאם להוראות סעיף 192א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, מורה בית המשפט על ביטול הכרעת הדין המרשיעה מיום 18/07/17.

בית המשפט מחייב הנאשם כדלקמן:

א. הנאשם ירצה עבודות של"צ בהיקף של 450 שעות, בהתאם לתכנית השל"צ שגובשה ע"י שירות המבחן. על הנאשם להתייצב, בתוך 7 ימים מהיום, בשירות המבחן, לקבלת הוראות בנוגע לריצוי עבודות השל"צ. הנאשם מזהר, כי אי התייצבות לריצוי עבודות השל"צ, או אי שיתוף פעולה בנוגע לריצוי - עלול להביא להפקעת צו השל"צ ולדיון מחדש בשאלת העונש בתיק זה, על כל המשתמע מכך;

ב. הנאשם יעמוד במבחן למשך שנתיים מהיום. במסגרת צו המבחן, יהיה עליו להשתתף בכל הליך טיפולי או מעקבי כפי שיומלץ ע"י שירות המבחן. על הנאשם להתייצב, בתוך 7 ימים מהיום, בשירות המבחן לקבלת הוראות מתאימות. הנאשם מזהר, כי אי שיתוף פעולה במסגרת צו המבחן עלול להביא להפקעתו ולדיון מחדש בשאלת העונש בתיק זה, על כל המשתמע מכך;

ג. לבקשת הנאשם, יועבר סך בן 5,000 ₪, שהופקד על ידו בקופת בית המשפט, על פירותיו, כתרומה לבית הספר "אמי"ת טכנולוגי" בבאר שבע. ההגנה תמסור למזכירות בית המשפט פרטי בית הספר, בתוך 7 ימים מהיום.

עותק פסק הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

צו מבחן יוגש לחתימה בתוך 30 יום מהיום.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ח, 04 יוני 2018, במעמד הצדדים.